

мы. За да ся съедини безусловно подлогъ съ сказуемо, освѣтъ съжщствителный глаголъ „съмъ“, кой-то ся замѣнява и съ глаголъ „имаамъ“, кога-то сказуемо-то е отъ прилагателно имя прѣврѣнъ въ съжщствително, — употреблявать ся още глаголи срѣдни и отъ дѣйствителны-ты тѣя, кои-то не само съединявать подлога съ сказуемо-то, нъ заключають у себе и само-то сказуемо. — Примѣри : „чловѣкъ е съжщество разумно;“ „чловѣкъ е разуменъ;“ „чловѣкъ има разумъ;“ „чловѣкъ *си*;“ „чловѣкъ *слуша, гледа*“ и пр. съжщы-ты изрѣченія ся употреблявать и кога-то *проблемашически* ся съединява подлогъ съ сказуемо, само тогава имъ ся дава образъ или въпросителенъ или такъвъ, что-то да не опрѣдѣлява ни лице ни число; напр. „Чловѣкъ безсмъртно ежщество ли е?“ „Да ся докаже равенство-то на два трѣгленника.“

Изводъ е това, съ кое-то ся означява дѣйствованіе, кое-то съединява причинж-тж съ дѣйствіе-то, или послѣдованіе, кое-то съединява основаніе-то. Въ пръвый случай изводъ-тъ ся изрича или съ дѣйствителенъ глаголъ, кой-то показва какъ рѣшително ся относи причина-та камъ дѣйствіе-то, или съ срѣдни, страдателны и възвратны глаголы, кои-то показвать пакъ такъво отношеніе на дѣйствіе-то камъ причинж-тж, или ако ся постави послѣдующе-то на мѣсто на прѣдиджще-то, изрича ся съ рѣчи: *ошшова, ошшука, пошова*; примѣри: „огнь-тъ *производи* топлинж;“ „топлина-та *происходи* отъ огъня, или *производи* ся отъ огъня;“ „вали снѣгъ; от-това е студено.“ Въ второй случай изводъ-тъ ся изрича или съ условенъ съжжъ, кой-то означява какъ *нерѣшително* ся относи основаніе-то къмъ слѣдствіе-то, или съ единъ членораздѣлителенъ бѣлѣгъ, кога-то ся показва пакъ такъво отношеніе на слѣдствіе-то камъ основаніе-